

ČASOPIS PF PU V PREŠOVE
ČÍSLO 9
DECEMBER 2012

- Erasmus •
- Integrácia •
- Moyzesiana •
- Ako sme vnímali imatrikuláciu •
- Keď byť študentom znamená viac...
- Michaella Papp •
- Absolventi •
- ŠVOUK •
- [tajm] •

Predstavujeme...

Vedúca KVDRK.
Zastrešuje a udáva smer
výskumným aktivitám
kabinetu. Je významnou
slovenskou literárnou
teoretickou, kritičkou
a špecialistkou
na slovenskú literatúru
pre deti.

prof. PhDr. Zuzana Stanislavová, CSc.

KABINET VÝSKUMU DETSKEJ REČI A KULTÚRY

Členka KVDRK
(momentálne na
MD). Zaoberá sa
jazykovednými
otázkami, vývinom
detskej reči
a naratívnych
textových štruktúr.

Mgr. Petra Harčariková, PhD.

Tajomníčka KVDRK.
Je odborníčkou na
pedagogické
a psychologické
aspekty hudby, jej nové
interpretačné rámce a
prepájanie hudby
s inými druhmi umenia.

PaedDr. Zuzana Sláviková, PhD.

Členka KVDRK.
Špecializuje sa na
estetické aspekty
výtvarného umenia,
jeho detskú recepciu
a vzťahy medzi
vizuálnou a verbálnou
semiotikou.

Mgr. Iveta Drzewiecka, PhD.

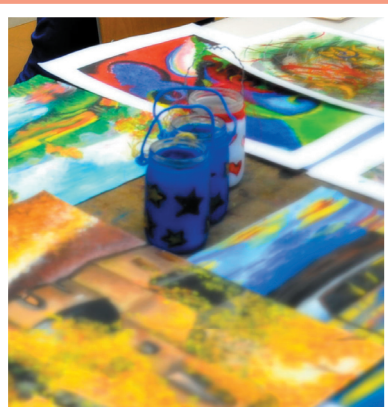
Členka KVDRK.
Odborne sa orientuje
na divadelnú
a rozhlasovú dramatickú
tvorbu pre deti a mládež.
Už viac ako päť rokov
vedie študentské divadlo
P.A.D.A.K.

Mgr. Adela Mitrová, PhD.

Kto sme a čím sa zaoberáme? Sme vedeckovýskumným pracoviskom Pedagogickej fakulty PU. V súčasnosti nás v kabinete pracuje päť. Predmetom nášho záujmu je detská reč a kultúra; literatúra, výtvarné, hudobné a dramatické umenie, presnejšie filozofické, teoretické, historické, estetické, poetologické, axiologické, edukačné, psychologické a socio-kultúrne aspekty umeleckej tvorby určenej deťom a mládeži (literatúra, výtvarné, hudobné a dramatické umenie), no súčasne aj tvorivosť samotných detí a mládeže. Riešime viacero výskumných projektov, publikujeme vedecké práce, ale podieľame sa aj na výučbe vo vzdelávacích programoch fakulty. Okrem bohatej publikačnej činnosti je výsledkom nášho úsilia organizácia doterajších piatich ročníkov Prešovskej detskej univerzity.

Pedagogická fakulta PU
Katedra hudobnej a výtvarnej výchovy

**Študentská vedecká, odborná
a umelecká konferencia 2012**

Ocenení študenti:

Miroslava Bialková
Dominika Čigášová
Gabriela Chylová
Martina Jurašeková
Dominika Jurková

Bernadeta Krivá
Katarína Sykorová
Alžbeta Imrichová
Dominika Kuchariková
Lívia Tardová
Anna Kouková

V Univerzitnej knižnici 12. novembra 2012 bola otvorená kolektívna výstava členov Katedry hudobnej a výtvarnej výchovy Pedagogickej fakulty Prešovskej univerzity v Prešove – Tatiana Bachurová, Alena Sedláková, Jozef Jackanič a Michal Tokár. Bola usporiadaná pri príležitosti 15. výročia vzniku Prešovskej univerzity. Prvýkrát spojila osobnosti s rôznorodým umeleckým prejavom, ktorí sú zároveň aj pedagógmi. Študenti (aj široká akademická obec) majú tak možnosť zoznámiť sa s tvorbou svojich pedagógov.

Výstava [tajm] v sebe nesie skryté posolstvo... Čas je často skloňovaná veličina...je ho primálo...počúvame z každej strany...No čas, strávený na prípravách výstavy a následne počas vernisáže je príležitosťou pre rozjímanie, filozofovanie nad umeleckými dielami, ktoré sú akýmsi záznamom našich "časov" – minulých, prítomných, budúcich... Motívy, ktoré sa objavili na prezentovaných dielach spájajú všetkých vystavujúcich: krajina, spomienky, vízie. Komunikujú výtvarnými prostriedkami kresby, maľby, grafiky, fotografie.

Tatiana Bachurová vyštudovala Fakultu humanitných a prírodných vied v Prešove, odbor výtvarná výchova a etická výchova. V septembri 2009 obhájila dizertačnú prácu na tému recepcie detskej ilustrácie. Pôsobí na Katedre hudobnej a výtvarnej výchovy PF PU v Prešove. Vyučuje kresbu, grafiku a didaktiku výtvarnej výchovy. Vo svojej tvorbe sa venuje technikám olejomalba, grafika, fotografia a keramika.

Alena Sedláková-Nikolovová absolvovala vysokoškolské štúdium slovenského jazyka a výtvarnej výchovy v roku 1994 na Pedagogickej fakulte UPJŠ v Prešove. Od roku 1997 pôsobí ako vysokoškolská učiteľka na Katedre hudobnej a výtvarnej výchovy PF PU v Prešove. Výsledkom jej vedeckého záujmu sú publikované príspevky a štúdie z oblastí metodiky výtvarnej výchovy a teórie umeleckej ilustrácie v domácich aj zahraničných časopisoch a zborníkoch. V roku 2007 získala vedecký titul PhD. na PF PU v Prešove a svoje vzdelanie si rozšírila aj o oblasť špeciálnej pedagogiky – psychopédia. Na výstave sa prezentuje dielami (olejomalba a akvarel) z obdobia posledných troch rokov.

Jozef Jackanič po štúdiu na Strednej umelecko-priemyselnej škole v Košiciach nastúpil na Akadémiu výtvarných umení v Prahe, kde študoval krajinomalbu a figúru u národného umelca prof. F. Jiroudka. Po ukončení štúdia sa vracia do Vranova nad Topľou, prostredia svojho detstva a mladosti, kde žije a tvorí. Vyučuje na Katedre hudobnej a výtvarnej výchovy PF PU v Prešove. Jeho umelecký profil charakterizuje komorná maľba i monumentálna tvorba. Zúčastňuje sa výtvarného života doma i v zahraničí. Samostatne vystavoval vo Vranove nad Topľou, Prešove, Michalovciach, Košiciach, Bratislave, Bystřici nad Perštejnem, Havane, Prahe, Paríži, Varšave, Sopote, Rzesowe, Bukurešti, Moskve, Kyjeve, Emmerichu... Jeho diela sú v zbierkach štátnych galérií i súkromných osôb vo viacerých štátoch sveta.

Michal Tokár je na Katedre hudobnej a výtvarnej výchovy PF PU docentom. Popri pedagogickej činnosti pracuje aj v oblasti teórie a histórie knižnej ilustrácie. Vydal šesť knižných monografií a množstvo štúdií, referátov a recenzií. Venuje sa voľnej grafike (technika drevorezu) a úžitkovej grafike. Samostatnú oblasť tvorby predstavujú drobné práce v dreve. Prezentoval sa na samostatných a mnohých kolektívnych výstavách doma, v Poľsku a Maďarsku. Je členom Slovenskej výtvarnej únie.

Obsah

PREDSTAVUJEME...

Kabinet výskumu detskej reči a kultúry 2

DUMKA

...o začiatkoch 3

INFÓRUM

Erasmus: Do you speak spanish? 4

Erasmus: Belgicko mojimi očami 6

Pedagogická fakulta na FACEBOOKU! 7

Erasmus: Česko-Slovensko má Erasmus učiteľov 8

Integrácia 2012 10

Moyzesiana 12

Ako sme vnímali imatrikuláciu? 13

Aj ty môžeš byť ReadIC! 14

Šanca pre talenty. Splň si svoj sen! 14

Príď a zažiješ neobyčajné 15

O jednej malej českej školičke v Manchestri 15

Keď byť študentom znamená viac... 16

EXTRAKALIBER

Michaela Papp 18

ABSOLVENTI

..... 20

NA SLOVÍČKO, ARTUŠ... 22

ŠVOUK 2012 23

[tajm] 24

ARTUŠ - časopis Pedagogickej fakulty Prešovskej univerzity v Prešove

Ul. 17. novembra 15, 080 01 Prešov.

Číslo 9, december 2012.

E-mail: artus@pf.unipo.sk

Šéfredaktorka: Iveta Drzewiecka

Redakčná rada: Hedviga Kochová, Zdenka Juhošová,

Martin Dzurilla, Danka Lešková

Grafická úprava: Iveta Drzewiecka

Fotografia na titulnej strane: Martin Dzurilla

(Miroslava Ištvanová)

Výtvarný návrh loga ARTUŠ: Lucia Gliganičová

Tlač: Grafotlač, Prešov. Náklad 500 ks.

ISBN 978-80-555-0682-1

DUMKA

...o začiatkoch

Vážené kolegyně a kolegovia, milí študenti!

Práve ste otvorili nové číslo ARTUŠa, časopisu Pedagogickej fakulty Prešovskej univerzity. Nie je až tak úplným novorodencom, ale reinkarnáciou ARTUŠa skoršieho. Pretože vo chvíľach okolo zimného slnovratu mnohých z nás prepadajú myšlienky, za ktoré by sa nemuseli hanbiť ani Camus či Sartre, dovoľte mi v tejto súvislosti malé existenciálne zamyslenie. O koncoch, o začiatkoch... O znovuzrození, a keďže je čas obligátnych koncoročných bilancií, tak aj o dobrom a zlom.

December sa ma vždy snaží presvedčať o tom, že uhorkové sezóny (rozumej dlhé, ulepené obdobia, v ktorých sa zdanlivo nič nedeje) bývajú tichom pred búrkou (skrytým samopohybom vecí, ktorý zákonite vyústi do nekontrolovateľného prírodného úkazu, nedajbože živej pohromy). Veruže, z času na čas to tak vypáli, že kým človek prežíva v monotónnosti sivých dní, život zaňho jeho rukopisom potajomky píše nejaký viac alebo menej zábavný „autobiografický“ príbeh a navyše sa vôbec neostýcha podpísať ho jeho menom. Nepredvídateľná vrtošivosť života sa spojí so stratou kontroly (niekedy aj sebakontroly) v tom najmenej pravdepodobnom okamihu a vyvolá zásadný a prudko pozorovateľný rozvrat duše. Rigorózne povedané, na „hrane chaosu“ sa všetky tie okolím nepovšimnuté dobré skutky alebo až nadľudské snaženia (v horšom prípade tiché a zdanlivo banálne ťaľafatky každodennosti, drobné zaškrípania v medziľudských vzťahoch i vytesnené vnútorné konflikty) zrazia ako nevydarený maslový krém a človek si odrazu môže oči vyočiť nad nečakanými pozitívnymi či negatívnymi zmenami – tragikomická fenomenalita existencie, ale imidž v tom okamihu aj tak nie je podstatný. Fascinujúca zákonitosť „náhodnosti“ náhod či len zložitá usporiadanosť do seba zapadajúcich ľudských osudov? Záhadu by mudrci isto vysvetlili ako „jemné ladenie inputov systému...“ V kontinuite života sa napokon každý začiatok ukáže ako detailne premyslená a zorganizovaná revízia a redefinícia živého systému.

Aby životná energia nestagnovala, staré čínske Aumenie feng-šuej radí raz za čas dôkladne vyupratovať príbytok a zbaviť sa všetkého nepotrebného. December je príhodným časom na to, aby sme to isté spravili aj vo svojich dušiach, a to bez strachu zo strát a nových začiatkov, ktoré nemusia byť práve klasicky krásnou renesanciou. Verím, že staronový ARTUŠ bude životaschopným nasledovníkom pôvodného časopisu. Vám, milí akademickí priatelia, s blížiacim sa začiatkom nového kalendárneho roka prajem správny januárový reštart a mnoho motivácie na ceste k poznaniu a sebapoznaniu. Len pozor na jemné ladenie...

dr. Iveta Drzewiecka
šéfredaktorka

ARTUŠ

Začiatok...

Tajomná vôňa starých knížiek, jemný piskot svetla vháňajúceho belobu do miestnosti, hustá atmosféra po prezentácii mne neznámej tematiky. To je to, čo visí vo vzduchu. Hľadala som atmosféru, miesto najviac vystihujúce túto fakultu, kultúru a vlastne moje posledné mesiace. Nepodarilo sa mi to! Skôr by som túto situáciu opísala ako výnimočnú. V knižnici prahnúcej po voni kníh je dusno, lebo vonku to ináč nevyzerá. Teploty v tejto časti Európy dosahujú 25°C, zatiaľ čo rodní Slo-

váci mi podávajú hlásenia o práve miznúcom snehu. To, že momentálne je okolo mňa pokoj bez neustáleho španielskeho šušľania (nedechnestujem jazyk či výslovnosť, iba prirovnávam pre lepšiu predstavu), je skôr hodinou blížiacou sa k poobednej sieste, keď v meste, ani v samotnom centre poriadne nenájdete človeka.

Dobrý nápad

Niektoré zvyklosti by som jednoducho zaviedla aj do nášho uponáhľaného Slovenska. Myslím, že by sme prežili tri hodiny poobedňajšieho času so zatvorenými obchodmi (no reštaurácie sú k dispozícii kvôli riadnym trojchodovým obedom), trochu viac úsmevu a ochoty pri akejkoľvek pomoci, všetko začínajúce po deviatej hodine. A keď všetko, tak aj škola, zákaz fajčenia v podnikoch atď. Možno sú to veci, o ktorých ste už počuli, ale ja som ich zažila.

Erasmus „výlet“

Nie, nie je to med lízať. Predsa len iná kultúra, iné mravy, ale na občasnú lenivosť sa zvyká ľahko. Na čo je však ťažšie si zvyknúť, sú konkrétne povinnosti, do ktorých som sa ponorila. Viete, keď som tak v posledných rokoch sledovala našich zahraničných študentov, prišlo mi to ako – vý-

chodniarsky povedané – „ta to lahoda“. Chodia si do školy na predmety, sem-tam niečo „vypustia“ a chodia aj na výlety. Je to na jednej strane veľké lákadlo a na tej druhej krásne pozlátka – veď skúste prísť do krajiny pre vás neznámej, iba z pocutia zaujímavej, a nepozrieť si, čo sa dá, nevyskúšať, čo sa ponúka...

Španielsko je známe rôznymi národnými jedlami, Sangríou, flamenkom, temperamentom, teplom či morom. Ochutnávku jedál nám Erasmus študenti už sprostredkovali, Sangría sa predáva na každom kroku, ako u nás napr. borovička (nechcem však robiť reklamu), flamenco som, žiaľ, nevidela, temperament som zažívala dennodenne a more bola moja priorita číslo dva. To je tá krása, to pozlátka, čo žiari a my – Erasmáci – pri dotyku s ním. Je až neuveriteľné, ako nám doma každý vtĺka do hlavy, že angličtina je najdôležitejší jazyk, bez ktorého sa vo svete nestratíme. Ale, ako to povedať... Španieli sú v ňom stratení a medzinárodným jazykom sa tu preto stala španielčina. Po španielsky som sa rozprávala s Turkyňou, Kórejkou, všetkými Japoncami, Číňanmi, Francúzmi, Rusmi, dokonca s Mexikom, Portugalskom, Anglickom.. Dobré, s Angličankami a Holanďankou som konečne praktizovala angličtinu, ale to len aby ste mali predstavu, že naozaj to tu žilo všetkými španielskymi farbami.

Reason...

Pod pozlátkom sa skrýva moja priorita číslo jeden, a teda aj celkový reason, prečo som bola v tejto krajine. Cítila som sa miestami ako špión, keď

*Escuela Universitaria Cardenal Cisneros
– škola, kde som študovala*

Fiesta japonesa – japonská slávnosť – zľava Amerika, Slovensko, 2x Japonsko, Nemecko

som si sadla medzi spolužiakov (native spanish speakers) a snažila som sa vnímať len ich tváre, spôsoby, oblečenie, spôsob rozprávania a momentálnu tematiku. Spôsob vyučovania sa tu trochu líšil od nášho slovenského, ktorý sa neustále snažíme zlepšovať a zlepšovať. Prevediem vás teraz chodbami španielskej univerzity? Ak sa spýtate na Universidad de Alca-

Do you speak spanish?

lá, hneď si všetci predstavia historickú budovu, príjemne chladné chodby, zahraniční študenti na každom kroku, perfektnú knižnicu, kde je všetko na elektrinu (keď však padne, ste stratení – verte, zažila som...), všade Španieli, ktorí sa jemne, na prvý pohľad nenápadne, delia od Erasmákov...

180°

A teraz skúste túto realitu otočiť o 180° a dostanete predstavu o španielskej fakulte. Situovaná je úplne mimo centra, aby som mala krásnu prebúdzacu prechádzku, keď som šla každé ráno do školy. Za poslednou zákrutou a posledným dvadsiatym piatym prechodom pre chodcov, na ktorom si môžete/musíte stlačiť peaton pre zeleného panáčka, sa vynorí moderná

budova. Porovnateľne malá s našou fakultou (preto som sa tu cítila ako doma), ale... ALE na chodbách sa nielen rozprávalo (cez tie päťminútové prestávky toho veľa nestihnute) – tu sa aj kreatívne pracovalo. Často som prekračovala rôzne plagáty veľkých farebných veľkostí. Prednášky sú ako naše semináre: pýtajte sa, čomu nerozumiete; dnes urobíte prednášku vy, študenti; stretneme sa v laboratóriu... Je to nádhera a fandím všetkým, ktorí to robia aj na našej fakulte, lebo dá to veľa roboty a prípravy, ale nielen učiteľom. Hoci som nemala trinásť predmetov (viac než o polovicu menej), pracovali sme tu neustále. Čo sme nestíhali na hodine, dokončili sme na najbližšom stretnutí, alebo každý zvlášť doma. PowerPoint bol považovaný za zastaranú formu a kreativnosť u budúcich učiteľov prvého stupňa prvoradá. Mimochodom, dievčatá, bolo tu viac chlapcov než na našej fakulte, ale mladších – odporúčam teda prísť v prvom, druhom ročníku!

Conclusion

Jednoducho povedané, o Erasmus pobyte možno napísať celý cestopisný román. Zážitky, ľudia, klíma, škola a život v neznámom vždy so sebou prinášajú nové skúsenosti. Kto by sa rozhodol pre Erasmus, odporúčam nezostať len pri pozlátku, ale rozbaľiť to naplno! A to napriek tomu, že škola tu trvá aj do piatku. Osobne sa teším, že si na Slovensku pri čítaní týchto riadkov svoju španielsku mobilitu nanovo sprítomním. Bonus navyše.

Bc. Martina Gažová

Palacio Real – tak tu by sme našli kráľovské stráže a aj samotného kráľa a kráľovnú Španielska

Mám – nemám? Mám – nemám?
Aké to má vlastne výhody?
Všetci vravia – naučíš sa plávať
Keď budeš sama hodená do vody.

Naučiť sa plávať je jedna vec.
Ale čo všetko ma to stojí?!
Nechať tu rodinu, priateľov
A zažiť samotu i ťažké štúdium
V budovách flámskej školy.

Mám strach. Chce to odvahy.
Je to celé o tom.
Prekonať samého seba.
Tak ja asi pôjdem
Pasovať sa so životom.

...**A**myslím, že som sa rozhodla správne. Predtým som mala veľa dôvodov, prečo tu ísť a aj prečo nie. No keď sa mi ponúka možnosť urobiť niečo, čo mi naozaj osoží a keď mám možnosť pracovať na sebe, tak vlastne prečo nie...

Prvé dni

Prvé dni boli najhoršie, ako to už býva, pretože všetko bolo iné ako u nás. V prvom rade to bol jazyk. Navštevovala som kurz flámčiny a prednášky boli v angličtine. A okrem toho, chodili tam študenti zo všelijakých možných krajín sveta. Tak si viete predstaviť, aký musí mať človek chaos v hlave z tých všetkých jazykov. Ďalšia vec, ktorá sa zdá byť úplne nepodstatná, je triedenie odpadu. Tiež ma to veľmi netrápilo, až dovtedy, kým nám všetky smeti nestáli pred domom dva týždne a kým sme si nenašli pozdrav od pánov smetiari, ako si máme triediť odpad. V neposlednom rade to bol aj spôsob dopravy, aký je tu využívaný najčastejšie. Všetci tu jazdia na bicykloch. Mimochodom – bi-

Belgicko mojimi očami

cykle trochu zastaralého štýlu, ktoré boli u nás populárne v čase, keď sme tu my ešte neboli. Ale občas mi to aspoň zdvihne náladu vidieť staršiu pani v sukni, ako „upaľuje“ na bicykli rýchlosťou vetra, pretože nestíha do práce.

People

No najviac ma tu prekvapujú ľudia. Už cestou z letiska do mesta, v ktorom študujem, som z nich nemala dobrý pocit. Nebola som jediná, ktorá cestovala s obrovským kufrom a vláčila ho z jednej stanice na druhú. Ale počas celej cesty som nenašla nikoho, kto by mne alebo iným ľuďom s týmito kuframi pomohol. Všetci sa len pozerali a mala som zvláštny pocit, že sa bavia na tom, ako vtipne vyzerám, keď vláčim ten kufr za sebou. Inak vážil pomaly toľko ako ja. Iná vec, na ktorú som si nemohla po celý čas zvyknúť, bola tá, že ľudia tu príliš „zízajú“. Keď cestujem autobusom a rozprávam svojím jazykom, takmer celý autobus sa počas cesty minimálne dvakrát otočí, aby videl, kto rozpráva inak ako oni. Alebo niektorí ľudia v nákupnom centre zhadzujú z políc tovar so svojimi nákupnými košíkmi, pretože svoje oči nechali na mne. Občas sa fakt cítim, akoby som bola z inej planéty.

Ale časom človek príde na to, že to nie až také zlé. Nie je podstatné, akým jazykom hovoríte. Niekedy vám stačia len ruky a nohy, aby ste vyjadrili to, čo chcete. Takisto aj ľudia, ktorí tu žijú, nie sú až takí nepríjemní, ako sa zdajú na prvý pohľad. Zdanie klame a oni sú v skutočnosti iní. Stačí, že vy urobíte prvý krok a oni vám ukážu úplne inú tvár. Šofér v autobuse sa vám každý deň prihovori, susedia vám budú zdraviť s úsmevom a niektorí ľudia, ktorých ste videli len raz v živote, budú na vás trúbiť z auta a kývať tak, že sa celá ulica bude za vami otáčať. A nakoniec budete mať pocit, že tu vlastne patríte.

Aké si, Belgicko?

Je ťažké hodnotiť Belgicko ako také, pretože som trávila čas len v dvoch mestách. No môžem povedať, že naozaj som si túto krajinu veľmi obľúbila. Je tu veľa pamiatok, kostolov, zvoníc a miest s bohatou históriou. Kamenné domy, ktoré na prvý pohľad vyzerajú trochu chladne, zdobia krásne udržiavané záhrady a takmer všetci chovajú zvieratá rôzneho druhu. Keď vravím rôzneho druhu, tak tým myslím kone, srnky, osly, pštrosy a pod. Okrem toho tu majú dobré wafle a pivo a vodiči áut sú natoľko pozorní, že keď vidia len náznak toho, že niekto chce prejsť cez cestu, zastavia a pozdravia ho úsmevom.

Jazyk ako výzva

Je veľa vecí, ktoré sa môžeme od nich učiť. Ja to však vidím hlavne v systéme učenia sa v školách. Až keď som prišla na prax do ZŠ v Belgicku, zistila som, že naše školstvo je naozaj dosť neefektívne a že je nevyhnutné učiť sa o nových možnostiach a metódach, ako ho zlepšiť. Slovenský typ prednášok na vysokých školách, založený niekedy na „testovaní“ rýchlosti písania, je v Belgicku nahradený praxou. Žiakom je ponúknutá teória, ktorú oni sami skúmajú a počas hodín sa ju snažia nachádzať a využívať v praxi.

Každopádne si myslím, že Belgicko je krajina, do ktorej sa oplatí ísť. Človeku sa otvoria oči a začne sa pozeráť na veci trochu inak. Jedinou mojou výzvou je učiť sa jazyky. To je v dnešnej dobe nevyhnutné, aj keď sa na to u nás nekladie veľký dôraz. Dáva nám to možnosť spoznať nových ľudí a otvorí sa nám veľa iných možností, ktoré môžeme využiť. Často sa zdá byť všetko nad naše sily, ale dôležité je nájsť odvahu, prekonať strach a ísť do toho. Niekedy sa máme príliš radi na to, aby sme vzali na seba také bremeno. Ale až na konci zistíme, že jedine také situácie nás posúvajú dopredu. Verím, že aj táto skúsenosť mi pomôže stať sa lepšou učiteľkou a silnejšou (vzretejšou) osobnosťou.

Bc. Lucia Zeleniaková

Potešujúca informácia pre všetkých študentov Pedagogickej fakulty – naša fakulta je už aj na FACEBOOKU – www.facebook.com/PF.PU.Presov!

Pedagogická fakulta týmto začala (nielen) so všetkými členmi akademickej obce komunikovať aj s podporou najobľúbenejšej sociálnej siete. Tí, ktorí si ešte nestihli fakultu „zalažkovať“, môžu tak pokojne urobiť teraz. Čo tým získajú?

Budú mať všetky informácie o aktuálnych akciách, upútavkách či najnovších fotkách z rôznych akcií Pedagogickej fakulty priamo z prvej ruky, nehovoriac o možnosti aktívne sa zapojiť do diskusie či rôznych komentárov.

Tešíme sa na tvoj „LIKE“!

Pedagogická fakulta na FACEBOOKU!

Poznáte to, keď chodíte po chodbách školy ako v „tranze“, lebo sa sústavne premiestňujete z učebne do učebne, vždy vykonávate ten istý rituál – vytiahnuť zošit, pero, zapisovať, počúvať, zapájať sa atď., atď.? Zbožňujem, keď sa sem-tam objaví niečo, čo tento stereotyp naruší. Naposledy ma takto upútala neznáma učiteľka na známej hodine. Je to nádhera počúvať slová ako „dítě, prvňáček, mateřština...“ Milý úsmev, ľubozvučná čeština. Rozhodla som sa začať pátranie po tom, čo tu vlastne „neznáma“ hľadá. Netrvalo dlho a zistila som, že na škole máme dve učiteľky z Katedry pedagogiky primárneho a alternatívneho vzdelávania z Pedagogickej fakulty Ostravskej univerzity v Ostrave. Dohodli sme sa na stretnutí, nech sa moja zvedavosť „vyblázni“ pri osobnom stretnutí.

Bod stretnutia – starý internát PU

Vážne som zbledla, keď mi hostia z Ostravskej univerzity oznámili, že sú ubytovaní v starom internáte. Nemám absolútne nič proti tomu, len som si predstavila malú izbu, spoločnú kuchyňu a sprchy. No opak bol pravdou a privítali ma vo svojom, ako to nazvali, „apartmá“.

prof. PhDr. Hana Lukášová, CSc.

Jsem vedoucí katedry od 1998, na fakultě jsem 38 let. Vyučuju obecní didaktiku, věnuji se 30 let profesionalizaci učitelského vzdělávání a jeho výzkumu.

Mgr. Marie Švrčková, PhD.

Na katedře působím šestým rokem v pozici odborného asistenta, předmětem mé výuky jsou didaktiky (např. didaktika čtení a psaní, prvouky, obecná didaktika ve studijním oboru Učitelství pro 1. st. ZŠ a propedeutika didaktik v oblasti předprimárního vzdělávání).

Prečo ste sa rozhodli pre Erasmus?

Prof. Lukášová: Erasmus má mnohovrstevnaté ciele. Kromě toho, že je to povinnost vysokoškolského učitele, tak je to příležitost. Příležitost se týká právě toho, že je tu daleko klidnější časový prostor na neformální setkávání a na výměnu profesních zkušeností. Potom se ty cíle mohou vázat taky na kvalifikační růst.

Dr. Švrčková: Skutečně, jak říkala paní profesorka. Konkrétně v mém případě se jedná o příležitost v rámci profesního růstu, jelikož problematika, kterou se výzkumně zabývám (rozvoj předčtenářské gramotnosti a počáteční čtenářské gramotnosti), nemá v českém výzkumném prostředí takou kontinuitu, jako je na vaší fakultě. Proto je mým cílem se v rámci Erasmu seznámit s prostředím pro možnou habilitaci. Chápu to jako příležitost v navázání nových kontaktů a možné spolupráce, dozvědět se o tom, jak mí kolegové v této oblasti směřují svou vědeckou práci a své další výzkumy. I když mohou mít naše setkání zprvu neformální ráz, probíhají vždy v pracovním duchu. Probíráme nejen naše publikační zaměření, ale především oblast vědeckovýzkumnou a další možnost spolupráce. Samozřejmě, že naší povinností je také představit něco z naší výuky a seznámit vás jako studenty s tím, jak daná předmětová oblast vypadá u nás.

Čo vás podnietilo k tomu, aby ste si vybrali z takého množstva zahraničných univerzít, ktoré ponúka mobilita Erasmus, práve Prešovskú univerzitu a Pedagogickú fakultu?

Dr. Švrčková: Především odborné složení fakulty, které je skutečně unikátní. Ani na Slovensku, ani v České republice

Česko-Slovensko má „ERASMUS učitel'ov“

neexistuje tak velká fakulta, která by se zabírala předškolní a primární pedagogikou a zároveň aby složení členů fakulty bylo na tak vysoké odborné úrovni. Také je to hlavně o zaměřenosti oborů, které zastupujeme my u nás.

Prof. Lukášová: Jsou tu takové osobnosti, které budovali kvalitu vaší fakulty celá desetiletí, jako je právě současný pán prorektor, prof. Portik. Protože on byl kdysi děkanem vaší fakulty. Konečně jsme si splnili sen: vidět dílo, které tvořil.

Čo pre vás pripravila naša fakulta na tento týždeň?

Prof. Lukášová: Dostali jsme program, na kterém bylo oficiální seznámení se s katedrou (KPEPP), vedením celé fakulty, s paní ECTS koordinátorkou, doc. Petrasovou, která má na starost Erasmus. V rámci toho jsme měli plán svých výukových činností, protože ty jsou v učitel'ském Erasmu základem.

(A verte tomu, že rozvrh som videla, takže obe dámy mohli spoznať niektorí bakalári, magistri a dokonca aj doktorandi na svojich prednáškach a seminároch.)

Dr. Švrčková: Dnes bylo např. sezení s členy katedry (KPEPP) a potom neformální pracovní oběd.

Mali ste možnosť spoznať aj prešovské zaujímavosti, alebo Vás vyčerpávajú univerzitné povinnosti?

Dr. Švrčková: Včera k večeru jsme byly na procházce, prohlédnout si Kalvárii. Obě máme společné záliby, např. historické památky, proto jsme si prohlédly také kostel. Také díky prof. Portikovi a paní doc. Belásové jsme navštívili staroslovenskou restauraci a ochutnaly tradiční slovenskou kuchyni, za kterou srdečně děkujeme. Byl to skutečně příjemný zážitek. Více jsme bohužel nestihly.

Keď spomíname slovenské krásy, zaujímalo by ma, či vidíte nejaké rozdiely medzi slovenskou a českou formou výučby. Zaskočilo vás niečo?

Prof. Lukášová: Studium výučby pro první stupeň základní školy je u nás nestrukturované, náš student učitelství jde od prvního do pátého ročníku. A to se nám velmi osvědčilo, i když to stalo desetiletí vyjednávání, aby se to podařilo prosadit. A u vás je studium dvouletý magisterský navazující učitelský program na trojletý bakalářský, který může být velmi rozličný. Tak to je pro nás nejzajímavější, jaké výsledky přináší právě to strukturované studium pro odbor učitelství primárního vzdělávání na Slovensku.

Dr. Švrčková: Skutečně to je dost zásadní, neboť od toho se odvíjí také zastoupení jednotlivých disciplín, časová dotace a množství praxí. S paní doc. Belásovou jsme porovnávali zastoupení didaktických disciplín, které vyučujeme. Naši studenti v Česku mají skutečně delší přípravu a větší časovou dotaci v návaznosti na praxi. Zatím, co u vás mají všeobecný tříletý základ a poté se rozhodnou pro studium učitelství mateřské školy nebo prvního stupně. Toto byla otázka řady řešení, hodnocení, porovnávání a hledání cest do budoucna, jak zkvalitnit přípravu budoucích učitelů. Nevím, zda obdivovat či litovat vaše vyučující, kterým se podařilo vtěsnat potřebné množství výuky na učitelskou přípravu do dvou let. Jak vyplynulo z našich rozhovorů, také vaši vyučující jsou toho názoru, že dva roky po společném základu skutečně nestačí na kvalitní profesní přípravu.

Myslíte si, že má význam ísť na učiteľskú mobilitu Erasmus? Odporučili by ste po Vašich skúsenostiach program Erasmus študentom?

Prof. Lukášová: Já jsem o tom přesvědčená, že je to úžasná možnost, kterou přináší současný vysokoškolské studium. V duchu odkazuje na J. A. Komenského, který říkal, že

bychom určitě měli brát cestu do světa jako školu života. A když je člověk mladší, tím je lepší, kdy vstoupí do jiných kultur, pozná i nové mentality a má možnost proniknout do nich na vlastní kůži.

Dr. Švrčková: Určitě doporučila. Zde je větší množství času naproti konferencím, kde máte pevně stanovený program, jež se týká řešení konkrétního tématu. Zatím co tady máme možnost vidět chod celé fakulty, chod těch jednotlivých programů, seznámit se s vyučujícími, prostudovat celou perspektivu přípravy budoucích učitelů. Máte zde možnost vidět konkrétní výuku a stát se její součástí. Je velmi přínosné, když si pod konkrétním jménem vyučujícího dovede pak představit jeho výuku a vidíte jeho práci. A potom můžete získané zkušenosti a poznatky z tohoto procesu přenést také do své výuky.

Nabrali ste počas pobytu na našej fakulte aj nejaké skúsenosti, ktoré by ste chceli aplikovať vo vašej výučbe? Inšpirovalo vás niečo, alebo máte skôr odporúčania pre našu fakultu?

Prof. Lukášová: Já si myslím, že je úžasné, že jsme viděli integrovanou didaktiku pro jazykovou složku přípravy. To je něco, co je nosnou myšlenkou do budoucna. A inspirativní je integrovaná didaktika všech těch didaktik, kterých je kolem čtrnácti, které by pracovaly v jednom sdíleném paradigmatu aspoň blízkém. Mám na mysli to paradigma, kterému říkáme edukační kultura obratu, tedy obrácená k potřebám a rozvoji dítěte. Takže, aby tento osobnostně-rozvojový model postupně vyměnil pouhý výkonový model, to chce tu spolupráci lidí. A u vás v Prešově jsou pro to výborné podmínky.

Čo by ste chceli odkázať našim študentom?

Prof. Lukášová: Ať přijedou (smiech), ať přijedou se podívat, že se s nimi rádi setkáme v Ostravě.

Dr. Švrčková: Myslím, že studenti by si měli vážit toho, co se na této fakultě podařilo vedení vybudovat, měli by být hrdí na to, že zde mohou studovat, a že je vyučují právě vaši odborníci, protože nejen studenti jsou součástí ducha fakulty, ale také jejich vyučující. Oceňuji, že se Vašim kolegům povedlo najít společnou řeč v oblasti přípravy budoucích učitelů.

V mene časopisu Artuš Vám veľmi pekne ďakujem za Váš čas a za to, že ste sa s nami podelili o Vaše skúsenosti a zážitky.

Bc. Martina Gažová

Charitatívny koncert Integrácia alebo „Slnko svieti pre všetky deti rovnako“ sa uskutočnil 27. 9. 2012 už ako 4. ročník tohto projektu v jednej z najväčších hál v Európe, v Steel Aréne v Košiciach. Bol zorganizovaný nielen pre deti zo Slovenska, ale aj pre deti z Českej republiky.

Hlavnou myšlienkou tejto akcie je integrácia detí s hendikepom medzi ich zdravých rovesníkov, podpora tolerance a pochopenia medzi žiakmi zo základných a špeciálnych škôl. Moderátormi koncertu boli Katarína Brychtová a Martin Dejdar. Medzi účinkujúcimi vystúpili svetová hviezda Alexandra Stan, legenda česko-slovenskej populárnej scény skupina ELÁN. Radosť rozdávala skupina Maxim Turbulens, deťmi zbožňovaný EGO, charizmatická skupina NO NAME, Katarína Knechtová, Laci Strike a SDA, Superstáristi, účastníci projektu Hlas Česko-Slovenska, najlepšie tanečné skupiny, ako i ďalší významní umelci a úspešní športovci z Česka a Slovenska. Program obohatili aj vystúpenia hendikepovaných detí, ktoré boli za svoj výkon odmenené veľkým potleskom zúčastnených hostí.

Integrácia začínala pred piatimi rokmi vo väčšej telocvični, kde boli asi „tri stovky“ detí. Teraz ich bolo deväťtisíc a jediným problémom, prečo ich nebolo viac, bola kapacita Steel arény. Po prvýkrát Integrácia prekročila hranice Slovenska a privedla do Košíc aj deti od našich západných susedov.

„Cestovali sme skoro celý deň, bývame tu v hoteli, takže si ešte pôjdeme pozrieť mesto. Naj-

viac sme sa tešili na Ega“, pískali cez seba tretiačky zo základnej školy v českých Kunoviciach.

Riaditeľ projektu Slavomír Krafcák definuje cieľ projektu jednoducho: „Tento projekt chce pomáhať deťom, ktoré sú nejakým spôsobom iné, aby sa začlenili do spoločnosti. Aby ich zdraví kamaráti prijali medzi seba, a tak mohli prežívať plnohodnotné zážitky“.

Rovnako to bolo aj na koncerte, kde nechýbali telesne postihnuté deti, ktoré sa stali rovnocennými divákmi a spontánne tleskali a tancovali. Akýmsi bonusom koncertu bola aj pomoc pre rodiny takýchto detí v podobe finančného alebo vecného daru.

Deti si niekoľko mesiacov pred koncertom mohli želať, ktorých hudobníkov chcú vidieť. Medzi prianiami nechýbali mená Superstáristov, ale aj skupina Elán, či rapper Ego, autor veľkého letného hitu Žijeme len raz. Organizátori všetko splnili „do bodky“ a pridali aj čosi navyše.

Lidský rozmer celej akcie najlepšie vystihol Vašo Patejdl zo skupiny Elán: „Sme radi, že môžeme aspoň trochu pomôcť, upozorniť a prispieť k tejto spolupatričnosti. Je to veľmi príjemné, že naše piesne poznajú aj tie celkom malé deti. Deti sú to najlepšie na svete a treba im pomáhať.“

Budúcoročný projekt Integrácie by mal mať dokonca európsky rozmer, a ako prisľúbil aj samotný primátor Košíc, Richard Raši, opäť by sa mal konať na domácej pôde.

Mgr. Zdenka Juhošová

INTEGRÁCIA 2012

Názor...

Zúčastnila som sa tohtoročného projektu Integrácia, bol to môj druhý ročník. Bola som tam ako tútorka pre dve základné školy. Mala som to šťastie, že naša koordinátorka vedela presne a jasne rozdeliť prácu, navyše bola aj milá a vedela, čo je jej úlohou.

Tiež som mala možnosť vidieť, že nie všetky koordinátorky zvládali svoju úlohu. Nieko-

ré si nevedeli dobre rozdeliť prácu a následne na nás kričali. Myslím si, že takýto spôsob komunikácie si dobrovoľníci nezaslúžia. Osobne sa mi koncert páčil, ale podľa mňa treba dbať aj na výber hostí do programu. Prečo? Aby sa nezabudlo na hlavnú myšlienku projektu, ktorou je integrácia a deti.

Dominika Policianová

Opýtali sme sa... ...dr. Tatiany Čekanovej (Katedra špeciálnej pedagogiky)

1 Už pár rokov dobrovoľne spolupracujete s OZ Integrácia pri realizácii jeho aktivít a koncertu. Čo vás k tomu motivuje?

Pán riaditeľ Slavomír Krafčák ma oslovil pred štyrmi rokmi, lebo sme sa osobne poznali. Ponuka bola pre mňa zaujímavá, a keďže mám výzvy rada, návrh som prijala. Nevedeli sme (spolu so študentkami), do čoho ideme. Prvý koncert bol pre nás skôr spoznávaním. Ohlasy od študentov boli pozitívne, preto sme mali záujem aj o ďalšiu spoluprácu.

2 Čo sa vám na tomto ročníku Integrácie najviac páčilo? Pokúste sa ho porovnať s predchádzajúcimi koncertmi.

Bolo to pompézne, výborne zorganizované aj zo strany US Steel, aj zo strany organizátorov. Skutočne – na vysokej úrovni. Program opäť nesklamal. Elán je mojou „srdcovkou“. Akurát, že sa objavuje menej účinkujúcich detí so zdravotným znevýhodnením. Spontánne reakcie detí boli krásne, ale stráca sa fakt, že sú tam aj deti s hendikepom.

3 Aký význam vidíte Vy, ako pedagóg, v realizácii takéhoto koncertu?

Určite význam má. Poskytne deťom priestor pre vyjadrenie emócie. Zdravé deti majú možnosť vidieť, čo dokážu deti so zdravotným znevýhodnením. No a na druhej strane naši študenti, budúci pedagógovia, si môžu v praxi vyskúšať prácu s deťmi aj na takomto podujatí.

4 Ako hodnotíte prácu študentiek našej fakulty, ktoré dobrovoľne pomáhali pri príprave?

Ich prácu hodnotím veľmi kladne. Skutočne pracovali oduševnene, s plným nasadením. Pochvalu si zaslúžia hlavne študenti predškolskej a elementárnej pedagogiky, ktorí sa daného podujatia v takom masovom rozsahu zúčastnili po prvýkrát. Študenti z katedry špeciálnej pedagogiky sú už skúsení organizátori a nesklamali ani tohto roku. Všetkým patrí veľké ďakujem!

5 Plánujete aj naďalej pokračovať a spolupracovať s Občianskym združením Integrácia?

Veľmi radi. Nechcem sklamať študentov, ktorí o spoluprácu záujem majú. Ďakujem vedeniu Pedagogickej fakulty, že nám vyšlo v ústrety a počas výučby nám umožnilo zúčastniť sa na tejto akcii. Osobitne ďakujem pani dekanke, doc. Burgerovej, za ústretovosť a ochotu byť nápomocná pri organizácii „česko-slovenskej Integrácie 2012“.

Vo štvrtok, 15. novembra 2012, sa na pôde Pedagogickej fakulty Prešovskej univerzity v Prešove uskutočnil jubilejný, desiaty ročník medzinárodnej speváckej súťaže pre študentov vysokých škôl pedagogického smeru Moyzesiana 2012. Za uplynulých desať rokov sa súťaž dostatočne zapísala do povedomia pedagógov i študentov a stala sa obľúbeným podujatím. Tohtoročnej Moyzesiany sa zúčastnilo 17 súťažiacich sólistov a jedno komorné zoskupenie zo štyroch slovenských vysokých škôl a jednej v Českej republike.

Výkony súťažiacich hodnotila odborná porota v zložení:

Prof. Mgr. art. Mária Tomanová,
ArtD., Akadémia umení Banská
Bystrica

Doc. Daniel Šimčík, PhD., Pedago-
gická fakulta PU v Prešove

Július Selčan, ZUŠ Veľký Šariš

Fotografie na stránke: Mgr. M. Dzurilla

X. ročník medzinárodnej speváckej súťaže MOYZESIANA sa vydáril

Tak ako každoročne, i v tomto roku udelila porota tri hlavné ceny:

- ✪ Cenu dekanky Pedagogickej fakulty PU v Prešove získala **Ingeborga Floreková** z KU Ružomberok.
- ✪ Cenu rektora Prešovskej univerzity v Prešove získala **Barbora Haasová** z PdF UK Bratislava.
- ✪ Cenu M. Moyzesa Hudobného spolku SÚZVUK získala **Barbora Drábková** z PF UJEP Ústí nad Labem.

Okrem troch ocenených výkonov zaujali i ďalšie výkony, pričom z nich si odborná porota vybrala na ocenenie tieto:

- ✪ **Michal Kováčik** z FF PU Prešov – Cena za interpretáciu muzikálovej piesne
- ✪ **Michaela Steklá** z PF UJEP Ústí nad Labem – Cena za interpretáciu piesne pre deti

- ✪ **Stanislav Ďurský** z PF UKF Nitra – Cena za pôsobivú interpretáciu piesne L. Sluku Píseň renesanční
- ✪ **Barbora Haasová, Monika Lukáčová, Katarína Sónaková, Bibiana Valentová** z PF UK Bratislava – Cena za pôsobivú interpretáciu vokálnych skladieb

Odborná porota na hodnotiacom seminári vyzdvihla predovšetkým interpretačné kvality súťažiacich a charakter súťaže. Tým, že je v súťaži uprednostnená pieseň pred opernou áriou, je Moyzesiana originálna a predovšetkým dáva priestor práve študentom učiteľských fakúlt. Samotní súťažiaci, tak ako po minulé roky, i teraz vysoko hodnotili prípravu, priebeh podujatia a pohostinnosť organizátorov.

dr. Ľubomír Šimčík
predseda organizačného výboru

Ako sme vnímali IMATRIKULÁCIU?

Imatrikulácia – utorok, 23. október 2012... Čo to pre nás, prváčky, znamenalo? Určite to bolo prvé oboznámenie sa s našou novou fakultou a jej vedením. Celú imatrikuláciu sme hodnotili veľmi pozitívne nielen preto, že sme mali dekanské voľno práve v utorok (pre nás najdlhší a zároveň najnáročnejší deň), ale aj preto, že táto chvíľa bola naozaj slávnostná.

Vedenie fakulty bolo odeté do talárov, ktoré pôsobili naozaj vznešene. Ale začnime pekne po poriadku...

Ráno bolo pre nás asi najkrajšie. Konečne, rasi po dvoch týždňoch poctivého chodenia do školy, ktorá začínala s presnosťou švajčiarskych hodínok o ôsmej ráno, sme mohli aj dlhšie ležosiť v posteli. To sme aj s nadšením využili. Asi márne by

sa niekto v tom čase snažil zobudiť nás. Presne o pol jedenástej dopoludnia sme horko-ťažko odložili periny a pyžamá, a začali sme hútať nad tým, čo si dáme na seba.

Áno, sme ženy. Sme márnivé a nevieme si vybrať. Po pol hodinke hrabania sa v šatníku sme doladzovali posledné detaily ako sú účes a mejkap a pred jednou hodinou popoludní – hor sa do školy!

Tam už začalo jemné chvenie v žalúdku, pretože sme nemali ani tušenie, čo sa bude diať. Po chvíli státia na chodbe nás rozdelili podľa abecedy, usadili a vysvetlili, na čo sa máme pripraviť. „Celkom v pohode, nie?“ hovorili sme si.

A už to prišlo... Slávnostný príchod učiteľov, študentská hymna *Gaudeamus igitur*, príhovory... No keď prišiel rad na nás, aby sme zišli po schodoch dole, v hlavách nám vírili myšlienky typu: „Bože, prosím, nech sa neskotúlam v tých podpätkoch zo schodov“ alebo „Dúfam, že neodfotí priamo mňa...“ Vo chvíli, keď sme pristúpili k páňovi prodekanovi, stres mierne opadol, veď polovica je za nami. Jeden úklon, druhý – a naspäť hore po schodoch!

Uf, a máme to šťastne za sebou! A aký bol výsledok celého imatrikulačného dňa? Ten najpodstatnejší – oficiálne sme sa stali študentkami Pedagogickej fakulty Prešovskej univerzity.

*Daniela Kulíková, Erika Kentošová,
Alžbeta Miková, Michaela Micanová (DPB1 Aj)*

Čo je ReadIC?

ReadIC je dobrovoľným a pre každého študenta otvoreným čitateľským klubom detskej literatúry. Je nezáväzný, a preto sa ho môže zúčastniť ktokoľvek a kedykoľvek.

Čo názov ReadIC vlastne znamená?

ReadIC, teda „Read I Can“ v doslovnom preklade znamená „Môžem čítať“.

Aj ty môžeš byť ReadIC!

Kedy a kde sa členovia klubu ReadIC stretávajú?

Stretnutia ReadICu sú pravidelne každý týždeň – informácia o stretnutí sa vždy objavuje na facebooku PF, ako aj na plazmovej obrazovke na prvom poschodí. Inak mecenášmi klubu sú dve svojské literárne postavy, presnejšie deda a babka Hastrosšovci. Oni dvaja pripravujú aj upútavky na stretnutia klubu, ktoré sú vždy v podvečerných hodinách – na dekanáte PF, teda na modrom koberci...

Ako vyzerajú stretnutia ReadICu?

Odpoveď je jednoduchá – všetkým, ktorí na stretnutie prídu, číta dr. Rusňák úryvky z detskej literatúry na vopred zvolenú tému, napr. Kniha, ktorá ma rozosmiala; Kniha, ktorá ma rozplakala; Kniha, ktorá ma vydesila atď. Tí, ktorí prídu, si môžu pri čítaní zavrieť oči, oprieť si hlavu o kamošku sediacu vedľa, môžu sa zasmiať, keď je im čokoľvek smiešne a pýtať sa na hocičo, čo im v súvislosti s čítaným textom napadne a nemusia sa hanbiť ani za prípadné slzy... Je to teda v prvom rade čitateľský zážitok – o tom je literatúra pre deti a o tom je aj ReadIC.

Ako dlho stretnutie trvá?

Stretnutie trvá cca polhodinku...

A z akých kníh sa už čítalo?

Hastrošovci; Hrdinský zápisník; Skellig; Čenkovkej deti; Strom, ktorý dáva... Ale máme pred sebou ešte strašne veľa fantastických kníh a tém, preto by ste si ich rozhodne nemali nechať ujsť! Veľmi sa na vás všetkých v našom kruhu tešíme!

Divadelné štúdio na Hlavnej pri PKO v Prešove je divadlo, v ktorom popri sebe účinkujú profesionáli i amatéri, študenti i pracujúci.

Medzi jeho účinkujúcimi boli napr. profesionálky Ľudmila Lukačíková, Svetlana Škovranová, Daniela Libezňuk z divadla DAD alebo Stanislava Pázmányová a Peter Lejko z DJZ. Divadelné štúdio na Hlavnej založil bývalý profesionálny dramaturg Vlado Šmihula. Prvá premiéra, *Džezový večerok*,

napr. rozdiely vo vývoji medzi východom a západom našej republiky, migrácia mladých na západ, sociálne problémy. Napriek vážnostiam tém divadlo inklinuje ku komediálnemu prejavu a v jeho predstaveniach je dôležité aj využitie hudby – herci spievajú i tancujú. Domovskou scénou Divadelného štúdia na Hlavnej je sála Čierneho orla a jeho hry sú určené širokému spektru divákov.

Divadelné štúdio na Hlavnej pripravuje nové premiéry a hľadá nové talenty z radov študentov. Kto chce „nasadnúť do tohto vlaku“ a vyskúšať si svoje tvorivé schopnosti, môže sa prihlásiť na e-mailovej adrese smihi@centrum.sk. Tešíme sa na stretnutie s vami!

Vlado Šmihula

Šanca pre talenty Splň si svoj sen!

bola 25. februára 2008, najnovšia, ôsma premiéra hry *Vtáčatko*, bola 27. marca 2012.

Divadelné štúdio na Hlavnej je divadlom autorského typu – jednotlivé texty sa dotvárajú v procese skúšok, a to priamo na konkrétnych hercov. Režisér a autor v jednej osobe sa usiluje o to, aby v jednotlivých inscenáciách išlo o spoločnú kolektívnu výpoveď hercov, aby si herci osvojili tému a mohli vypovedať cez text aj za seba. Vo svojich hrách spracováva rôzne témy, ktoré vychádzajú z „genia loci“ východoslovenského regiónu;

Z najnovšej premiéry Divadelného štúdia na Hlavnej. Hra *Vtáčatko* rozpráva príbeh zo súčasnosti, príbeh o dievčatách, ktoré uniesli obchodníci s ľuďmi. Dievčatá v nej stvárnajú viacero mužských i ženských postáv.

Môžeme to nazvať aj tradíciou našej fakulty, ktorá sa odovzdáva zo študenta na študenta. Je to miesto, kde vládne slobodná a príjemná atmosféra, prístupná forma a humor, čo nám všetkým umožňuje, aby sme sa lepšie spoznali. Miesto, kde je možné počúvať, pýtať sa, diskutovať a objavovať neobjavené či navonok skryté.

VEDKO alebo trochu strašidelnejšie: vedecký krúžok. V tomto krúžku zvykneme robiť rôzne veci.

Zvykneme sa veľa smiať, pravidelne sa stretávať a vytvárať partiu nielen spolužiakov, ale ľudí, ktorí sú si ochotní podať pomocnú ruku, ak je to potrebné.

Zvykneme sa tiež „sebarealizovať“, povedať si svoj názor a nebojíme sa za ním stáť. Radi sa tiež zamiešavame do prípravy školských aktivít.

Zvykneme cestovať nielen za hranice svojich možností, ale aj za hranice našej republiky. Zúčastňujeme sa študentských konferencií, ktoré nám umožňujú prezentovať svoje vedecké, teoretické, ale aj experimentálne výsledky pred niekoľkými zvedavo sa pozerajúcimi očami. Nakoniec sa ale tento

prežívajúci stres premení na uverejnený odborný článok v zborníku. Každou prežitou situáciou sa posúvame ďalej, získavame nové skúsenosti, ktoré

Príd' a zažiješ neobyčajné

nám mnohokrát dávajú význam a chuť študovať.

Veľa toho zvykneme. Aj ty môžeš zažiť tieto zvyky a rozšíriť naše kruhy. Dvere sú otvorené pre každého odvážneho, aj toho, kto je odvážny menej.

Je krajšie žiť univerzitou, pretože chceš, nie preto, že musíš.

TVOJE VEDKO

Kontakt: dr. Hedviga Kochová
Katedra prírodovedných a technických disciplín
e-mail: hedviga.kochova@unipo.sk

Si šikovná hudobníčka? Baví ťa práca s deťmi? Si technicky zdatná a rozumieš si s počítačom aj internetom? Si dobrá organizátorka? Máš dobrú angličtinu? Ak boli odpovede kladné, tento oznam je určite pre teba!

Na našu fakultu sa obrátila malá česká školička z Veľkej Británie, konkrétne z Manchesteru (<http://www.czechwells.com/>). Mali by záujem o niekoho z vás, našich študentov, ktorí sa pripravujete na učiteľskú dráhu.

Školička v Manchesteri je pre deti z českých, slovenských a zmiešaných rodín, ako aj pre deti z tých anglických rodín, ktoré majú záujem učiť svoje deti od útleho veku inú reč než materčinu. Určená je pre deti z Manchesteru, ako aj zo širokého okolia. V súčasnej dobe má školička na praxi študentky z Pedagogickej fakulty Ostravskej univerzity a hľadajú rovnako pre slovenské deti nadšených, spoľahlivých a tvorivých učiteľov, ktorí aktívne hrajú na hudobný nástroj, zvládajú základné výtvarné činnosti a tiež prácu s deťmi predškolského veku.

Školička pre deti funguje iba v sobotu, ale počas týždňa sa študenti pripravujú na prácu s deťmi. Okrem ponuky práce školička ponúka tiež možnosť kurzov angličtiny, ako aj návštev rôznych typov škôl v Manchesteri pre získanie predstavy o tom, ako fungujú školy v zahraničí. Problém je len v tom, že uvedený pobyt sa v našich podmienkach nedá realizovať ako Erasmus mobilita...

O jednej malej českej školičke v Manchesteri

Kontaktné údaje:

Mgr. Zora Zámečníková, Czech Wells, Manchester
mobil: (+44) 07517 481 234
e-mail: czech.wells@minister.com
web: <http://www.czechwells.com>
FB: Czech school in Manchester

Hovorí sa, že študentské časy sú tie najkrajšie. Nemyslí sa tým len pocit slobody, ktorý zrazu mladý človek získa, keď sa stane vysokoškólakom. Táto sloboda je na začiatku štúdia mnohokrát „zradná“, najmä kým si uvedomíme, že sloboda znamená aj zodpovednosť za svoje rozhodnutia a činy, že vo veľkej miere rozhodujeme o kvalite svojho vzdelania práve my.

Viem o tom svoje. Môžem totiž hovoriť o životnej skúsenosti navyše – o členstve v Študentskej rade Prírodovedeckej fakulty Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Košiciach, kde som absolvovala svoje bakalárske a magisterské štúdium aj ako aktívna členka spomínanej rady počas piatich rokov.

Teraz mi ako doktorandke na Pedagogickej fakulte, ktorá vás, všetkých študentov, zastupuje aj v senáte, dovoľte predstaviť myšlienku a poslanie Študentskej rady Pedagogickej fakulty Prešovskej univerzity.

KEĎ BYŤ ŠTUDENTOM ZNAMENÁ VIAC...

Kto môže byť členom Študentskej rady (ŠR)? Jej členom sa môže stať každý člen študentskej časti akademickej obce Pedagogickej fakulty. Počet členov ŠR je spravidla pätnásť. Poslaním ŠR bude upevňovať a vylepšovať vzájomnú informovanosť a komunikáciu medzi študentmi, študentmi a ich senátormi, študentmi a vedením. Konečne budete mať medzi sebou svojich zástupcov, ktorých budete môcť neformálne a kedykoľvek osloviť a poradiť sa s nimi najmä v oblasti štúdia či problémov pri štúdiu. Informovať sa ohľadom povinností a práv študenta a toho, čo vás v tejto oblasti momentálne trápi, ale nemáte odvahu sa o tom poradiť na iných miestach. V neposlednom rade sa vytvorí vynikajúca platforma pre zavedenie úplne iného rázu študentského života.

Študentská rada bude vytvárať možnosti aj pre spestrenie študentského života. Bližšie informácie dostanete na hromadnom stretnutí všetkých študentov, ktoré budeme čoskoro organizovať. Tiež sa v ŠR naučíte spolupracovať

Na záver vás chcem povzbudiť. Podporme spoločne iniciatívu pre založenie Študentskej rady PF nielen svojou účasťou v členstve, ale aj účasťou na študentskom živote, ktorý má ŠR v pláne podporovať.

Pozorne teda sledujte facebook Pedagogickej fakulty, oznamy na plazmovej obrazovke na 1. poschodí (vedľa auly b204), ako aj aktuálne oznamy na webovej stránke fakulty – chystáme hromadné stretnutia pre všetkých študentov s cieľom bližšie vám prezentovať štruktúru, povinnosti, výhody a podmienky členstva v Študentskej rade Pedagogickej fakulty. Už teraz ste všetci vítaní a veríme, že všetci dáte svojou účasťou najavo, že vám to nie je jedno. Ak budete mať akékoľvek otázky, neváhajte nás kontaktovať. Obrátiť sa môžete na študentov v Akademickom senáte PF PU, teda na mňa, Zuzanu Novákovú, na Mateja Slováčka a Natáliu Luptákovú. Tešíme sa na vás všetkých!

Mgr. Zuzana Novotná

vtímerôznorodých ľudí, organizovať spoločenské a športové podujatia, komunikovať na formálnej úrovni a budete mať hlavne spomienky a pocit, že svoje študentské časy ste prežili naozaj naplno. Toto vám nikto nikdy nezaplatí, to je jednoducho príležitosť, ktorá prichádza len niekoľkokrát za život.

Viem, že mnohým z vás teraz napadlo, že máte veľa iných povinností – semináre, seminárne práce, skúšky, brigády alebo len nutkavý pocit „zbalíť sa a ísť domov“. Pracovať však budete po celý život po skončení vysokej školy, doma to už tiež dobre poznáte... Práve práca v ŠR bude spestrením a oživením vášho študentského života počas celého akademického roka.

**Staň sa členom
ŠTUDENTSKEJ RADY
PF PU**

Michaela PAPP

**Popová speváčka,
ktorá vydala album
Celý svet.**

**Prešovčanka so zmyslom
pre humor.**

**Úspešne sa zúčastnila súťaží
ako Eurovízia či Carpathia
Festival Rzeszow.**

Vraví sa, že celý život si v sebe nesieme kúsok dieťaťa. Michaela, aké ste boli dieťa?

Bola som veľmi zlé dieťa, taká „papuľka“. A tou som stále. Ale dnes už viem, kedy ju môžem otvoriť. Ako malá bojovníčka som do všetkého rýpala a veci vždy riešila. Aj v manželstve musím veci riešiť, riešiť a riešiť. Rastó je úplný opak. Ja som nervózna, mám otázky a on si pokojne sedí, akoby sa nič nedialo. Teda, typický chlap.

Michaela, vieme o vašom prírastku do rodiny. Chceli by ste, aby vaše dieťa pokračovalo vo vašich šľapajach?

Budem svojho syna podporovať v tom, čo ho bude baviť, ale, samozrejme, najlepšie by bolo, keby ho to nielen bavilo, ale aby v tom bol aj dobrý. Poznám muzikantov, ktorí možno nie sú tak talentovaní, no výborne ovládajú teóriu, takže ak náš Denyell bude mať len kúsok hudobného sluchu a bude ho baviť muzika, tak má našu podporu. Myslím, že bude úžasné, ak sa raz dožijeme na staré kolená spoločného duetu, keď na nejakej rodinnej akcii bude syn hrať na klavíri a ja mu k tomu zaspievam. No pokojne doma privítame aj murára.

Denyell Lucas ma momentálne osem mesiacov, je to ešte malé bábätko. Sme na začiatku, momentálne riešime zúbky, čakáme na prvé lozenie, ale jedno je isté, má rád hudbu. Keď sme vonku stáva sa, že ma problém zaspáť v kočíku, a keď zapnem hudbu, okamžite prevaľuje očkami a po chvíľke zaspí. Takže asi bude milovníkom hudby. Keď mal dva mesiace, začali sme chodiť na plávanie.

Materstvo zvládam, myslím si, úplne „v pohode“, naozaj, veľa mi pomáha Rasto. Vo dvojici je vždy všetko ľahšie, ale my máme doma také celkom pokojné, vysmiaté a hravé dieťa, takže sme pyšní.

U vás bude veselo. Prajeme vám, aby aj váš syn bol vašou inšpiráciou v hudobnej tvorbe. Akú hudbu najradšej počúvate? Ktorí speváci patria medzi vašich obľúbencov?

Počúvam všetko. Som popová speváčka a „fíčí“ na Heleniných očiach. Čisto spievajú aj intonujú. Mám rada Daru Rolins, Mariku Gombitovú, Katku Knechtovú, Katku Koščovú, Michaela Jacksona, Madonnu, Lady Gaga...

Venujete sa popu. Neplánujete v budúcnosti zmeniť žáner? Muzikál vás neláka?

Muzikál by som „brala všetkými desiatimi“, ale momentálne pracujem na svojich piesňach. Moja cesta je v tvorbe vlastnej hudby.

Aká bola vaša cesta nahor? A kam po profesionálnej stránke smerujú vaše kroky?

K spevu som sa dostala úplnou náhodou. Moju sestru tlačili na klavír a spev. Keď sme prišli do ľudovej školy umenia, kázali sestre vytlieskať pár taktov, sestra to nevedela, a ja áno. Takže som bola prijatá. Nikdy som sa nehanbila. Súbor Prešovčatá neskôr vymenil Šarišan. Po škole som si našla v inzeráte kapelu, s ktorou som spievala po svadbách. Vďaka konkurzom som sa dostala až do Holandska a Belgicka. Túžila som byť vokalistkou. Napokon sólový spev sa mi zapáčil viac. Dnes pôsobím v Prešove, vydala som svoj album Celý svet, „finišujeme“ na dokončení druhého albumu a som šťastná mamička.

Momentálne sa najviac, čo sa týka hudby, venujem dokončeniu albumu, ktorý vyjde ešte tento rok pred Vianocami (12.12. 2012). V tomto období je viac benefičných koncertov a podujatí. Tiež máme koncerty v Čechách.

Ďakujeme za rozhovor a želáme veľa ďalších úspechov a spokojnosti.

Mgr. Miriama Smolková

Ešte počas štúdia na PFPU sme spolu so sestrou Júliou založili Súkromné školské stredisko záujmovej činnosti EBONY, kde som mala za úlohu rozbehnúť predškolské hudobno-pohybové programy Eboníček. Stretávala som sa s rôznymi prekážkami, ktoré som sa naučila prijímať ako výzvu k ďalšej práci. Okrem Ebonička, ktorý vediem už 7. rok, realizujem s deťmi mladšieho školského veku hudobno-pohybový program

Eboník, ktorý nadväzuje na Eboníček a tiež tanečnú prípravku Disco Mini. Moja celoživotná láska k výtvarnému umeniu sa odrazila v potrebe viesť tvorivú dielňu v našom centre. Štvrtý rok spolupracujem s OZ Svetielko pomoci a OZ Deťom pre život, ktoré sa primárne venujú onkologicky chorým deťom a ich rodinám. Spoločne uskutočňujeme relaxačné pobyty, v ktorých chceme prispieť k fyzickému oddychu, ale hlavne k psychickému odľutaniu sa od ich ťažkých životných chvíľ a situácií. V budúcnosti sa chcem

naďalej zdokonaľovať v tomto profesionálnom zameraní a dúfam, že nájdem čas aj na budovanie vlastnej rodiny.

Po ukončení štúdia na Pedagogickej fakulte, som si plnila materské povinnosti a popri neustálom spievaní a recitovaní básniček synovi Jakubovi som sa snažila absolvovať tretí stupeň vysokoškolského vzdelania. V súčasnosti mám štúdium prerušené, aby som získala praktické skúsenosti v odbore. Popri rodinke sa snažím naplno venovať iným detičkám v hudobno-pohybovom programe Eboníček v materských školách a v jeho pokračovaní na základných školách Eboník, a tiež v tanečnej prípravke Disco Mini. Vo svojom prístupe k svojmu dieťaťu sa snažím zúžitkovať to, čo som sa naučila na fakulte či na Kurze Montessori výchovy, ktorý som absolvovala počas materskej dovolenky.

Mgr. Lenka Vrabľová-Rohalová

Mgr. Lenka Čechová

Ked' ma oslovil Artuš s prosbou o príspevok do nového čísla, musím priznať, že ma to veľmi potešilo. Konečne chvíľka pre seba, aby som sa vrátila k úžasnému obdobiu počas školy a v podstate i po nej. Pedagogickú fakultu som úspešne ukončila v roku 2007, kedy som bola úplne jasne rozhodnutá, že učiť chcem a budem. Po krátkom trojmesačnom relaxe, spojenom s prácou v Grécku, som rozposlala životopis a dostala mailom ponuku zo Súkromnej základnej školy v Žiline. Rozhodla som sa, že to vyskúšam. Oslovilo ma výborné vybavenie školy, milá pani riaditeľka a vedenie hodín angličtiny na celom 1. stupni, keďže škola bola zameraná na anglický jazyk a moja špecializácia tomu zodpovedala.

Počas školského roku ma riaditeľka ZŠ oslovila, aby som si podala žiadosť na zahraničný študijný program Comenius – určený pedagogickým pracovníkom. Keďže moja povaha je od podstaty dobrodružná, bola to pre mňa výzva. Snažila som sa napísať čo najlepší projekt,

aby som získala grant na pobyt v anglickom Barnstaple – a podarilo sa. Strávila som skoro mesiac z letných prázdnin v Anglicku.

Bol to pre mňa krásny školský rok strávený s deťmi, spojený s ďalším vzdelávaním, získaním nových známych, s ktorými sme v kontakte aj naďalej. Ak by sa ma niekto opýtal, či by som sa do Žiliny vrátila, moja odpoveď by bola určite áno. Prečo? Pretože som po roku učiteľstva bola nútená zmeniť priority. Bohužiaľ, to, čo ma naplňovalo, ma neuživilo. Prehodnotila som plusy a mínusy, potrebu vlastného bývania, pozrela do peňaženky a rozhodla som sa pre zmenu. Rozhodla som sa skúsiť šťastie o pár kilometrov ďalej, v našom hlavnom meste. Aj napriek tomu, že ma bývanie v Bratislave nelákalo, spolažila som sa na to, že toto mesto má najviac pracovných ponúk na Slovensku. Opäť som mala šťastie a v septembri 2008 som začala pracovať ako asistentka v jednej dnes už neexistujúcej leteckej spoločnosti. Keďže som mala „ekonomický background“ zo strednej školy, stavala som na vedomostiach, ktoré som mala. Učila som sa aj od starších kolegov a „za pochodu“, ako to už v živote býva. Po troch mesiacoch som začala pracovať na polovičný pracovný úväzok ako letuška. Môj pracovný čas sa začínal o ôsmej hodine ráno (ako asistentka) a končil približne o dvanástej hodine v noci (ako letuška), často i neskôr. Keďže som bola ozaj „pohružená“ do tejto práce, dostala

som ponuku participovať na preberaní lieta-diel v zahraničí. A tak som spolu s mojimi kolegami strávila päť mesiacov prácou v Londýne, v Lisabone a v Sao Paulo v Brazílii. Bolo to fantastické, aj keď náročné obdobie, plné nových skúseností, vedomostí, zážitkov a skvelých ľudí, ktorí sa v letectve pohybujú. No nič netrvá večne a ekonomická kríza v roku 2009 spôsobila zmenu v mojom živote. V tomto prípade to bolo ťažšie. Nové zamestnanie som si teraz hľadala skoro štyri mesiace a občas som si myslela, že ani neuspem. Napokon som dostala pracovnú ponuku v jednej švajčiarskej firme, ktorá pôsobí na slovenskom trhu. Tu pracujem už tretí rok a veľmi rada. Moja práca už nie je taká „dobrodružná“ ako tie predtým, ale je pre mňa profesionálne hodnotná a motivuje ma. Mojou hlavnou výhodou bola znalosť anglického jazyka, ktorému som sa venovala na škole a ktorý som počas svojej práce zlepšovala. Dnes je angličtina mojim pracovným jazykom a predpokladám, že to bude tak i v budúcnosti. Popri práci študujem španielčinu a uvažujem aj o ruštine. Aj keď ma „srdce ťahá“ medzi deti (používam toto slovo radšej ako žiaci), momentálne si to nemôžem dovoliť.

Ale nikdy nehovorím nikdy. Je pravdepodobné, že sa do školstva ešte vrátim, ale uprednostním súkromné školstvo.

Po milej prosbe o reakciu od Artuša „Kde som skončila po vysokej škole“ som sa pousmiala, pretože počas štúdia som ani len netušila, kde to bude...

Ale podíme pekne po poriadku – teda – od začiatku. Na vysokú školu som nastúpila o niečo neskôr ako moji rovesníci, keďže predtým som už patrila k pracujúcej populácii. Myslím si, že obavy, či to zvládnem, boli oprávnené. Bolo ich spočiatku viac než dost. Po dvoch týždňoch štúdia som pomýšľala na odchod do zahraničia. Som rada, že teraz môžem napísať, že som tak neurobila.

Počas piatich rokov štúdia som získala nielen vedomosti a zručnosti potrebné k vykonávaniu učiteľského povolania, ale aj veľa krásnych zážitkov a priateľstiev, a to nielen z radov študentov, ale aj (niektorých) učiteľov a nepedagogických zamestnancov. Mala som aj to šťastie, že som patrila do tímu Študentského vedeckého krúžku (Vedko), čo považujem za veľké plus. Veľa skúseností (a nielen tých rečníckych či prezentačných) som si doniesla zo zahraničných konferencií, a tiež z prednášok a seminárov na našej fa-

kulte a používam ich aj dnes v učiteľskej praxi. Musím povedať, že štúdium sa zdá občas náročné. Všetci však dobre vieme, že keď sa chce, alebo musí, tak sa dá...

Povzbudzujem všetkých mojich mladších spolužiakov, ktorí ešte študujú, ale aj tých, ktorí ma nepoznajú, aby sa ani v ťažkých študentských chvíľach nevzdávali. Oplatí sa doštudovať – aj keď vás možno ešte čakajú mnohé prebdené noci či búchanie pästou do stola. Nikdy neviete, či po vysokej škole skončíte alebo neskončíte v školstve, ale na svoje štúdium určite nezabudnete ani po rokoch. Bez ohľadu na to, či budete mať šťastie učiť (čo je náročné, ale zároveň krásne povolanie) alebo nie, verte, že päť rokov štúdia vám do života donesie veľa užitočného.

A aby som sa vrátila k tomu, kde som to vlastne skončila, tak vedzte, že v súkromnej rómskej materskej škole. Možno si povieť, že žiadna výhra.

Práve naopak, práca s deťmi zo sociálne znevýhodneného prostredia je veľkou výzvou. Počas štúdia som zvažovala možnosti ďalších mojich krokov. Či ostať na Slovensku

Mgr. Miriam Bartošová

(dobre vieme, aká je tu situácia), či odísť do zahraničia. Život to však vyriešil za mňa a zatiaľ môžem povedať, že nelutujem. Učím ešte len prvý rok, učím sa, čo by bolo lepšie, čo by som v budúcnosti urobila inak. Napriek môjmu krátkemu pôsobeniu v radoch učiteľov môžem z osobnej skúsenosti povedať, že najkrajšou odmenou za prácu učiteľa sú iskričky radosti v očiach detí a ich úprimný detský úsmev, a pritom vôbec nezáleží na odtieni pleti...

Absolventi

Mgr. Zdenka Juhošová

Po ukončení štúdia som pôsobila ako učiteľka v špeciálnych školách, kde som sa aktívne zapájala do projektu Integrácia. Keďže ma vysoká škola rozvíjala po všetkých stránkach, realizovala som sa v študentských divadlách, na plesoch – občas ako speváčka alebo ako moderátorka; stala som sa redaktorkou prešovských mesačníkov. Rozhodla som sa vstúpiť do Klubu prešovských bežcov a Klubu prešovských turistov. Po ukončení dvojročnej kariéry rozhodkyne ma vymenovali za predsedníčku dobrovoľníckeho hasičského zboru. Môj životný cieľ sa týmto naplnil.

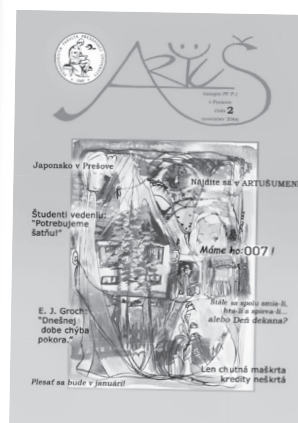
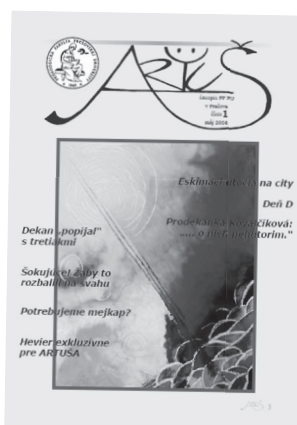
Momentálne pracujem v ŠKD na Matici slovenskej v Prešove. Som šťastne zadaná a tvorivo nespokojná.

Mgr. Paľo Balog

(...v odpovedi na telefonát od Z. Juhošovej)

Ahoj Zdenka, včera si mi volala a pýtala si sa ma, čo robím. Práve som čakal na pani riaditeľku Základnej školy v Sobrance, ktorá si ma zavolať, aby sme sa spolu porozprávali. Od dnešného rána pracujem ako učiteľ prvého ročníka na tejto škole, pretože náhle a vážne ochorel učiteľ jednej z prváckych tried. V podstate pracujem na dohodu do času, kým sa učiteľ nevyľieči. Do tejto doby som nerobil nič, užíval som si voľno a hľadal prácu – nie v školstve. Život to zariadil sám...

NA SLOVÍČKO, ARTUŠ...

Vo februári 2006 sa z vízie ešte nepomenovaného časopisu zrodil Artuš. Prečo ARTUŠ? Začalo to slovom ART – umením, pretože časopis vytvára priestor pre umeleckú tvorbu študentov. Prečo UŠ? Lebo na tvorbe časopisu sa podieľajú Učitelia i Študenti. Inak logo Artuša sa zrodilo z niekoľkých študentských návrhov, z ktorých zvíťazil námet dnes už absolventky Pedagogickej fakulty – Lucie Gliganičovej.

Po dvojročnej odmlke sa k vám Artuš vo vynovenej podobe i koncepcii znova hlási späť, aby sa stal tým, čím vždy bol – oficiálnym časopisom Pedagogickej fakulty Prešovskej univerzity v Prešove. Bude vychádzať raz za semester a je určený všetkým, ktorých zaujíma život a dianie za akademickými múrmi, ako aj mimo nich. Je zrkadlom rôznych študijných i mimoštudijných aktivít, v ktorých sa angažujete vy, študenti, ale aj učitelia našej fakulty. Je zrkadlom života na fakulte práve preto, lebo autormi príspevkov v ňom sú všetci študenti Pedagogickej fakulty.

Chcete sa stať prispievateľmi aj vy? Nie je nič jednoduchšie – ozvite sa redakcii Artuša na e-mail: artus@pf.unipo.sk, resp. na uvedenú e-mailovú adresu už môžete posilať aj svoje príspevky, pohľady, reakcie, názory na všetko dianie späť s našou alma mater. V redakcii veríme, že časopis Artuš sa znovu stane príjemným spoločníkom, ktorý vás obohatí nielen vo chvíľach študijného oddychu...

redakcia

